

L'infant enfiladís

Conte dedicat a un nen autista

En Iago era un nen al qual li agradava molt veure totes les coses des d'enlaire. Per això, sempre que podia s'enfilava als llocs alts: la taula del menjador, la de la cuina, el moble de l'entrada... o com aquell dia que pujà fins dalt de tot de l'armari de la seva habitació. Ell pensava que des de ben amunt, es veia el món diferent i frisava per créixer com el pare i la mare, i d'aquesta manera poder mirar les coses tal com les veien els grans.

Una tarda, estava damunt del moble escriptori de la seva cambra mirant per la finestra, quan de sobte es fixà en un nuvot que hi havia just per sobre de la pomera del jardí. Era un núvol blanc com una tofa de neu. Semblava un llaminer plat de nata! El nen el mirava encantat i el núvol seguia allí, quiet, sense canviar de forma ni marxar. En Iago pensà: "que bé es deu estar dins d'aquest núvol, veient tot el que passa aquí baix, ben amagat entre la tofa suau!"

I sense deixar de mirar-se'l s'esmunyí silenciosament cap al jardí. Amb la mirada enlaire s'acostà poc a poc cap a la pomera fins arribar a la seva soca. I el núvol seguia allí. Quiet, com si l'esperés. El nen sense saber com, es trobà enfilat dalt de tot de l'arbre. Però encara no arribava prou a la flonja figura i, dret sobre les branques, estirà els braços tot posant-se de puntetes i, de cop, els peus li fallaren i es veié caient daltabaix!

Queia... i queia.. i no arribava mai a terra.. com si volés. Aquella manera de caure que no s'acabava mai, de sobte li feu basarda i deixà anar un gran crit que el deixondí: mare...!

I es despertà de cop sobre de la taula escriptori on s'havia adormit. La mare, que el sentir al crit havia corregut cap a l'habitació, l'encerclà entre els seus braços i amb mans suaus li eixugà les llagrimes de l'ensurt. El nen, encara trasbalsat, explicà a la seva mare tot panteixant, el que li havia passat, i aquesta el tranquil·litzà dient-li que tot havia estat un som-

ni però que li serviria de lliçó per no enfilarse als llocs alts, sobretot si els pares no eren a prop. En Iago ho entengué i pensà que no calia enfilarse a cap núvol perquè ja tenia els braços protectors de la seva mare que l'embolcallaven i aquelles mans tant dolces que a més a més creaven la música que tant li agradava a ell.

També tenia els braços del pare, que el pujarien a la seva alçada sempre que ell ho volgués fins que es fes gran i, mentrestant, aquest li explicà que s'havia de conformar a viure a l'alçada dels altres nens i així aniria fent amics i aprenent coses noves per quan fos gran i ja no li calgués enfilarse per veure tot el que passava al seu voltant. En Iago aprengué a fixar-se en totes les coses menudes que passen a nivell de terra, que si un s'enfila massa amunt no es veuen prou bé i ja no s'enfilà més. Bé, alguna vegada sí que el pare l'enfilava a les seves espatlles! però això era tota una altra cosa. ■

Urània